

хлябъ и си пяхна ржкъ та презъ прозорець тѣ. Българинъ тѣ мѣгновенно млѣкна, поиска благословеніе то на проестосъ тѣ и съ жадность начена да гълта тая кора хлябъ, като го мокрѣше съ сълзы тѣ си . . . Тежко бѣше да глѣда човѣкъ на тия мѣкы. „Да ли е—баремъ лудъ?“ премина ми презъ умъ тѣ неволно, като глѣдахъ истѣщило то лице на страдалецъ тѣ, зашто то въ това лице ся съглѣдваше нѣщо добро, симпатично. „А може бы, той е былъ цялъ аскетъ, и като ся постоянно изнуравялъ отъ гладъ, най послѣ е полудялъ врьхъ тая мысль?“

—Защо нѣма дрешкы? Попитахъ азъ пакъ. Я погледнете, той цялъ е посинялъ отъ студъ; а сега е зима.

—А че нѣма, той чувствува нѣщо? . . . отговори проестосъ тѣ;—той е лудъ! Е, че оставете го! Подобрѣ погледнете на този келугеръ.

Азъ надникнахъ въ другый тѣ прозорець, и въ тъмнинѣхъ разглѣдахъ побѣлилата фигура на единъ старецъ, кой то едвамъ бѣше покритъ съ някъквы си парцалы. Той тихо ся молѣше, и на мѣсто броеници, прехвърляше тежки тѣ веригы, съ кои то бѣше окованъ въ таванъ тѣ. Писъкъ тѣ на българинъ тѣ по видимо-му, и колко го не безпокояше; на вѣрно болны тѣ вече сж успѣли да ся свикнѣтъ съ него.

—Става вече осемъ години сѣди въ веригы, продума проестосъ тѣ.

—Защо?

—Лудъ е.

Другы, трети, болѣни спѣше вързанъ по рѣцѣ тѣ и крака та.

—На вѣрно ваши тѣ луды твърдѣ буйствовѣхъ, кога то выйгы държите въ такыва тъмници.

—То ся знае! Съ тяхъ кѣкво то щещъ прави, нищо не разбирѣхъ, като че не сж и хора . . . А дѣ да из-